

РЕШЕНИЕ

№ 3134

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9342** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е по жалба от адвокат - пълномощник на управителя на [фирма], против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002218003076-091-001/06.02.2019 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., в частта, потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ – С., с Решение № 739/30.04.2019 г.

Пред Съда упълномощеният от дружеството – жалбоподател адвокат: поддържа жалбата; ангажира: съдебносчетоводна експертиза и представени на вещото лице счетоводни документи; писмени доказателства (л.л. 219229 от делото); претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 739/30.04.2019 г. мотиви. Желает юрисконсултско възнаграждение.

Ревизията е повторна, за данъчните периоди по ЗДДС – от 01.02.2016 г., до 30.06.2016 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник сектор“ заповеди (на л.л. 22-33 от делото). Въз основа на съставен РД № Р-22002218003076-092-001/07.12.2018 г. (л. 34 от делото) е издаден процесният РА (л. 48). Решаващия административен орган, с Решение № 739/30.04.2019 г. е: отменил ревизионния акт в частта, касаеща данъчен период м. 05.2016 г., относно определени

по реда на чл. 122 и сл. ДОПК задължения за ДДС, за извършени доставки на иглолистна дървесина; потвърдил акта в останалата оспорена част, касаеща отказано право на приспадане на ДДС (общо – 10 748, 44 лева), начислен във фактури от: [фирма] и [фирма]; изменил акта, намалявайки стойността на задължението за ДДС, за данъчни периоди м.м. 04, 06.2016 г..

Предмет на спора по делото, предвид чл. 156, ал. 1, изр. първо ДОПК е частта от РА № Р-22002218003076-091-001/06.02.2019 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит (общо – 10 748, 44 лева), начислен с фактури, издадени от [фирма] и от [фирма].

Приетите и налични в делото доказателства, включително приетото без оспорване от страните заключение на съдебносчетоводната експертиза разкриват следната хронология и съдържание на фактическите обстоятелства, касаещи спорната част от ревизионния акт.

През ревизираните периоди основната дейност на [фирма] е свързана с дорводобив. Фактурите, във връзка с които е отказано приспадане на ДДС са издадени от името на [фирма] (две фактури) и [фирма] (три фактури), с предмет „товаро - разтоварна работа на отсечени трупи“; извозване на трупи от работна площадка до временен склад“; „товарене на ТИР“; „товаро- разтоварна работа“; „транспорт“. С протокол са били присъединени доказателствата, събрани при извършените насрещни проверки на двете дружества, по време на предходната ревизия. Дружествата, от чието име са издадени спорните данъчни фактури не са представени каквито и да е доказателства (преки и/или косвени), отнасящи се за описания предмет на услуги. От страна на [фирма] са предоставени на ревизиращите органи: еднотипни договори, според които изпълнителите ([фирма] и [фирма]) се задължават да: осигурят работна ръка за извършване на товаро-разтоварни работи; транспортират дървесината с МПС, които да са задължително открити (без платнища) и с метални климии. Липсват обаче доказателства за наличие у изпълнителите на ресурси – работна ръка и специализирани за превоз на дървесина превозни средства. Справката в информационната система на НАП показала, че [фирма] е имало наети работници на длъжности „продавач-консултант“ и общи работници, в сферата на търговията с облекло и обувки, а [фирма] – с един международен шофьор. Не са представени и доказателства: за съставяни, във връзка с транспорта пътни листове, други документи, установяващи дати и количество на дървесина, приемо-предавателни протоколи и пр.; че дружествата са разполагали с МПС, необходими за извършване на процесните услуги, защото според справка в регистрите на “Пътна Полиция“, на името на тези дружества няма регистрирани МПС. Установено е още, че в представените платежни нареждания за „доставките“ са описани номера на банкови сметки, които не са с титуляри [фирма] и [фирма]. Констатациите са мотивирали издателите на ревизионния акт да заключат, че реално извършване на фактурираните услуги не е доказано, поради което и на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1, вр. чл. 9 ЗДДС, на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 10 748, 44 лв. по тези фактури.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2, чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 739/30.04.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С.. По същество жалбата е неоснователна.

Осъщественият по време на ревизията процесуални действия, описани подробно в РД и интерпретирани в решението на ответника дават основание на Съда да приеме, че органите по приходите са изследвали обективно и всестранно всички, релевантни за спорните доставки обстоятелства. Като съобразява изложените по отношение процесните „доставчици“ констатации, вкл. тези на ответника, и експертното заключение, Съдът приема по същество следното.

Констатациите, изложени по – горе и отнасящи се до липсата на обезпеченост у [фирма], и [фирма] да извършат услуги, свързани с „товаро - разтоварна работа на отсечени трупи“; извозване на трупи от работна площадка до временен склад“; „товарене на ТИР“; „товаро- разтоварна работа“; „транспорт“, не бяха опровергани в съдебното производство. Обосновани и подкрепени с доказателства са заключенията на издателите на процесния РА за това, че дружествата, обозначени в процесните фактури като доставчици на услуги, не са извършили в действителност доставки, понеже не са разполагали с капацитет за това. Заключение на съдебносчетоводната експертиза, което Съдът изцяло кредитира, също не опровергава, а потвърждава горните констатации и заключения за липса към фактурите, на документи, от които да е видно: кога извършени дейностите, в какви количества, от кои лица и посредством кои превозни средства (л. 114 от делото). Заключение за съответно осчетоводяване на фактурите и за данни за плащания, не променя горните изводи, щом няма насрещни доказателства, опровергаващи липсата на логически обоснована, конкретна и ясна връзка между отразеното във фактурите и реално участие от страна на [фирма], и [фирма], с наети от тях работници и с притежавани (наети) специализирани за превоз на дървесина превозни средства. Не се променя основният извод и от представените на вещото лице извадки от обратна ведомост на [фирма], СД по ЗДДС и фактури за последващи доставки на дървесина. Във връзка с последните, вещото лице изрично е заявило (л. 119 от делото), че „не може да се установи дали и по какъв начин получените услуги са участвали в осъществяването на последващи облагаеми доставки от [фирма], поради липса на данни или документи, в които да е посочено кога и къде са били извършени фактурираните услуги, от кои лица, в какъв обем“, и пр.

Характерът на ДДС и изискванията за възникване правото на приспадането му налагат да бъде установено по несъмнен начин, че именно издателят на данъчната фактура е субектът, който е притежавал специфични за предмета на фактурата възможности (ресурси). В контекста на решенията на СЕС, във връзка с тълкуване на разпоредби от директивата за ДДС, предвид подробно анализирани документи ревизиращите органи надлежно са установили обективните обстоятелства, даващи основание за заключението, че дружеството – жалбоподател е упражнило правото на данъчен кредит по фактури, документиращи сделки, които не са извършени от дружествата, посочени като издатели на тези фактури, понеже за тях се установява, че не са разполагали с практическа възможност за това. Предметът на дефинираните доставки на услуги, за които дружеството – жалбоподател твърди да са му били предоставени, задължително предполага наличието на ясно проследима логическа връзка между обичайната дейност на тези дружества и възможността им да предоставят услуги, свързани с товарене, разтоварване и транспорт на дървесина. За процесните случаи жалбоподателят не опроверга изложените по – горе констатации. Тежестта да установи и докаже в настоящото съдебно производство обратното, е на оспорващото дружество, идентифицирало се като получател на услугите. Освен два договора,

дружеството- жалбоподател не е представило каквито и да било други преки и/или косвени доказателства, досежно доставки на услугите, От друга страна пряката и непосредствена дейност на [фирма] е свързана с добив, транспортиране и продажби на дървесина. Тезата на издателите на РА, че фактурите са използвани като способ за „генериране на данъчен кредит“, посредством създадени нереални търговски взаимоотношения, изцяло се споделя от Съда, тъй като категорично е подкрепена с наличните и обект на ревизионното производство писмени доказателства. По аргумент от решението по дело № С-18/2013 г. ([фирма]) Директивата за ДДС не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато се установява, че не е извършена доставка, тъй като „доставчикът“ не е разполагал с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната му документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама. По време на процесната ревизия са установени обективни факти, които подкрепят изводите на издателите на ревизионния акт и на ответника. След като правото на приспадане на ДДС е упражнено неправомерно, законосъобразно с обжалваната част от РА № Р-22002218003076-091-001/06.02.2019 г. е постановен отказ да бъде възстановен отразения в процесните фактури ДДС, в общ размер на 10 748, 44 лева.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22002218003076-091-001/06.02.2019 г., в дефинираната като оспорена част е материално законосъобразен и обоснован, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид регламетираните с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1 (в сила от 15.05.2020 г.), вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“- С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 852 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002218003076-091-001/06.02.2019 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., в частта му, потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ – С., с Решение № 739/30.04.2019 г.

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в

размер на 852 лв. (осемстотин и петдесет, и два лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: